

משפט

מסותרי הבול החשוב מאד

התלונה, שנתקבלה במשרת תל-אביב ביום אחד בנבוכבך אשתקד, עשתה את החוק...

סידני סטנדי... ספר שלא הופיע

המתלונן סיפר, במשך המשא והמתן המס' חרי יצא מהחדר לעשר דקות, ואז נשאר החשוד לבדו בחדר, ולדברי המאשים, קרה הדבר בהעדרו - הסוחר שלשל לתוך כיסו את הבולים.

המשרה ערכה חיפוש בביתו של הסוחר, ומצאה מספר בולים, שביניהם זיהה המתלונן את שני הבולים החשובים.

ואז החלה עדותם של המומחים. הם הופיעו עם זכוכית מגדלת, סרגלים, קטלוגים; בהנה את זוויות הבולים, הניצו לתוך הקט' לוגים, קבעו משהו, והמשרה השוותה את דבריהם להודעתו של המתלונן. לבסוף הוגש משפט נגד הסוחר אורנשטיין.

גם בפני השופט, ד"ר שילה, עמדו להופיע מומחים משני הצדדים; גם מטעם המשטרה וגם מטעם ההגנה.

אולם השבוע חל מפנה פתאומי במשפט, וכבי' השופט סימו בויכוי הנאשם, מתוך סיבה בלתי רגילה: הבול העיקרי, המוצג החשוב במשפט, נעלם באופן מסתורי מן התיק, ובלעדו - אי אפשר היה לקבוע, אם אמנם זהו הבול שנגנב. בלי הבול, אי אפשר היה לנהל את המשפט, אי אפשר היה להוכיח מאומה.

אמר השופט שילה: "הבול הזה שבו תלוי גורל המשפט הזה, נעלם מתוך מזכירות בית הדין באורח מסתורי. אין בית המשפט מאמין, כי יד המקרה היתה בעלמנו, אבל אין הוכחות שיצביעו על הלוקה. אמנם אני מאמין, כי היה זה אחד הבולים, שנגנבו ממר זימון, אבל אין לי הבטחון המלא, שהמומחים מטעם ההגנה לא היו משכנעים אותי, כי לא כן הוא, מאחר שהם מבינים יותר בבולים ממני."

ומשום כך נתן השופט לנאשם להנות מהספק, וביטל את האשמה נגדו. התובע מטעם המשטרה יצא כמעט מכליו, אך לא אמר מלה.

"אין בול אין משפט" - אמר אחד מבין הנוכחים, כנראה אף הוא מאסף בולים, שישב במשך כל המשפט באולם, ויצא מרוגז החוצה.

נישואין בגורן

באולם הריק של ביה"ד המרכזי בחיפה התנהלה השבוע, בשעות הבוקר המוקדמות, מערכה משפטית כבדה בין ב"כ התביעה, פרקליט נפת חיפה, מר רבינוביץ, לבין עוה"ד דורין. על כס השופטים ישב כבי' נשיא ביה"ד השופט אוולאי.

הבעיה השנויה במחלוקת היתה: האם מותר לאשתו השנייה של הנאשם בביגמיה להעיד במשפט בעלה - או לא? כיוון שלהחלטות השופט בענין נודעה חשיבות עקרונית מכרעת, הצטיינו שני הצדדים ב-אסמכתות משפטיות למכביר ועשרות ספרי חוק נערמו במתרים על השולחנות.

אשם השכן. הנאשם במשפט היה סעדיה אריה, בן 31, מחפציבה, שהואשם כי בתאריך 13.6.50 נשא לו לאשה בחדרה את שהודיה, בהיותו בעל לאשה אחרת בשם שרה. סעדיה אריה הכחיש את האשמה בתוקף,

שקיבל האלמוני את הכסף ומסר את התיק, נפתחה דלת הארון, ויצא מתוכו, "הרואה שאינו נראה". באותו רגע קם ממקומו "הפקיד", שישב ליד השלחן הצדדי. הכבלים היו מוכנים. את הדרך בחזרה עשה רבי'סמל במכונית משטרה, כשידיו כבולות.

חבילה אחת ממונפליה

במשך יום שלם ישבו שני בלשים, מטעם המשטרה, במשרד דואר החבילות המרכזי, בתל-אביב, ועיינו ברשימות. לבסוף נתקלו בשורה אחת, שלחו מבט איש לעבר רעהו. "הנה, מונפליה (*). ... סוף סוף!" אחר כך רשמו את כל הפרטים, עזבו את המקום.

זו היתה החוליה הראשונה, שהובילה, בסופה של החקירה, למעצרו של צעיר תל-אביבי, השוהה עתה בצרפת. עצרה אותו משטרת צרפת, לאחר שמשטרת ישראל העי' בירה אליה את כל הפרטים על פרשה פלי' לית, שאירעה ב... מונפליה (אוכ. 80.000), הערייה שבדרום צרפת.

במונפליה מתגוררת שנים רבות רופאה יהודיה, החביבה על מכריה וחוליה הרבים. יום אחד הופיע בביתה צעיר, שהציג את עצמו כדוד נשיא, אזרח ישראל ואמר, כי הוא מביא דרישת שלום מאחותה שבתל אביב. ואמנם, לרופאה יש אחות בתל אביב, ולפי דברי האיש היה ברור, כי הוא מכירה.

הרופאה הזמינה אותו לתה, ותוך כדי שיחה על ישראל, מלחמת השחרור ובעיות המנסרות כיום במדינה הצעירה, שענינו מאד את הרופאה, גילה הצעיר מתל-אביב, כי אין לו מקום לינה. הרופאה, המתגוררת בדירה מרווחת, המינה אותו לדור אצלה, כל עת שהוא מתייר בעיירה. הצעיר קיבל את ההז' מנה באדיבות. נשאר אצל הרופאה מספר ימים ונתחבב עליה.

בוקר אחד נעלם דוד הנחמד מביתה של הרופאה ויחדו אתו נעלמו כל התכשיטים יקרי הערך מן הבית.

הרופאה, שנפלה קרבן לצעיר הישראלי, כתבה על כך לאחותה בתל אביב, כאחת, החייה חיים שקטים בעיירה קטנה, האריכה את הכתיבה, פירטה את תאור ימי הביקור של הצעיר בביתה, ובין השאר הזכירה פרט קטן לכאורה: יום אחד הלכה עמו למשרד הוואר, משם שלח הצעיר חבילת מזון לתל-אביב.

היה זה הפרט, שבו נאחו החוקר. בשעה שהאחות מסרה את המכתב למשטרה, נת-

כזכור, הגיע ארצה לראשונה שלמה חלקן, המכונה סידני סטנלי, לפני שנתיים, נגד רצונה של מחלקת העלייה. אחר מנוסה סנסציונית מבריטניה, בה נדרש בעוונות פלי' ליים; אחר שהצליח להשתחרר מחוספיו, שהחזיקוהו בצרפת, כאמצעי לסחיטת כספים. הודיע בפומבי, כי החליט לחיות חיים חדשים, חיי חלוץ, "...ואם יהיה צורך, גם לתצוב אבנים..."

לאחר הצהרה התגיגת, עבר לגור במלון פרק (דרג 5). שכר מזכירה חמודה, בארבע לירות ליום, שמעזור לו בכתיבת זכרונותיו. לעתים קרובות נראה מסתובב במסדרוני הכנסת, ששכנה אז עוד בתל-אביב, כנראה מתוך כוונה למצוא ידידים בעלי השפעה. סטנלי נכנס לכנסת, לעיתים תכופות, בלי כרטיס כניסה, שנדרש, כרגיל, מאורחים אחרים.

הפרעות קשות, בכתיבת זכרונותיו, גרם לו יהודי מאנגליה, שדרך אחריו כל הדרך, ודרש ממנו, במפגיע, סכומי כסף גדולים, המגיעים לו, לדבריו. הוא טפס אותו פעמיים, למרות תמרונים ההתחמקות. בכל אופן, הספיר, שלדברי סטנלי, "ביא לפילת הממשלה הבריטית", טרם ראה אור.

בחזרו לישראל, הפיץ שלמה סידני חולקן סטנלי שמועות בחדרה, כי הוא עומד לחזור לעסקי האריגה. בשעתו סחר סטנלי זמן מה בבריטניה בבגדי חקי, בהצלחה קופתית ניכרת, אך עסק זה חקר אחת הסיבות לבחירתו.

ידידיו הרבים בארץ בטוחים, שבישראל יהיה שומר חוק נאמן. כי סידני עלול להכנס לבזבז סמיק, אם ייכנס לצרות גם בארץ, מכיון ששתי המשטרות הגדולות ביותר באירופה מחכות להודמנות לשים אויקים על ידיו. ורוב המדינות מוכנות להסגירו. חוץ מהגנב, כנראה לא יהיה מקום בעולם אליו עוד יוכל לברוח.

פשעים

הקצין ישב בארון

"אתה תשב כאן, כאילו היית פקיד", אמר הקצין לסמל, אף הוא חבר במחלקה המיוחדת של החקירות, "ואני אכנס לתוך הארון". לשניהם היה נשק. האיש, שהומינם למשרדו, הביט עליהם מבוהל במקצת. כל העסק הזה נראה בעיניו כאחד מסיפורי שרלוק הולמס. לא מן הנמנע, שהקצין שניהל את הפעולה, באחד המשרדים בשדרות רוטשילד, השבוע,

מיג'ר ויזר וצעיר במקום בחזרות וקופים

קרא בנעוריו סיפורי בלשים. אך הפעם לא היה זה סיפור. הדבר היה רציני, היה עלול להיות רציני עוד יותר, מאחר שהאורח, שלו ציפו במקום זה, היה בלתי ידוע.

מספר ימים קודם לכן, איבד פקיד ממשלתי חשוב תיק עור, ובו מסמכים חשובים. היה חשד, כי התיק נגנב במכונית בדרך לחיפה. כל החיפושים עלו בתוהו. הפקיד ניסה את מזלו במודעה בעתון: "המוצא הישר מת' בקש להתקשר אתי בטלפון, נקבע מקום לפגישה, שם יבוא על שכרו". למחרת טילפן אדם אלמוני שאמר: "אני רוצה 50 לירות". הפקיד הסכים.

אולם בטרם יצא לפגישה במשרדו, הלך למשטרה והודיע על הענין. הדבר נראה חשוב בעיני החוקרים. התיק לא הכיל, אלא מסמכים שאין להם ערך בעיני אדם, שאינו מעוניין בהם. שנית: בתוך התיק היו ניירות, שלפיהם אפשר היה למצוא על נקלה את כתובת בעל האבדה.

האלמוני הופיע בריוק בשעה היעודה. זה היה חיל, בדרגת רבי'סמל. הפקיד החל סופר את הכסף - חמשים לירות יחידות, שהכין במיוחד, לפי עצת המשטרה. ברגע

וסיפר כי אמנם אינו חי עם אשתו, אך את שהודיה לקח לביתו רק כדי שתטפל בתמשת ילדיו. כל המעשה אינו אלא עלי-לה של שכני השונאים אותו בנפש.

הנאשם, שוחרר בזמנו מאשמה ע"י שופט השלום ע. סלונים בחדרה, אולם היועץ המשפטי ערער על פסק הדין בתוקף סמ' כותיו, והענין הועבר לביה"ד המרכזי בחיפה.

סיפר זכריה בן זכריה, עד הקטגוריה הראשון: "הייתי עובד בובל אצל הגורן שמאחורי הבאר הישנה, וראיתי את סעדיה אריה בחברת 10-12 אנשים עושים חופה, וסעדיה מקדש על שהודיה, בכוס, בטבעת ובכתובה. הייתי עומד ממנו במרחק 5-6 מטרים". לשאלת הסניגור משיב זכריה בן זכריה: "אין ביני לבין סעדיה לא ריב ולא כעס ולא נחלת אבות. ידיד, מוקירי ועמיתי הוא."

כתובה כמו כתובה. גם אחיו, העד שלום זכריה, בטוח בעדותו: "ראיתי על יד הגורן כמה חברה מקדישים וסעדיה אריה היה החתן. עמדתי מהם במרחק של 220 או 100 מטר... גם ראיתי כתובה". לשאלת השור' פט, מגין לו כי זו היתה כתובה, משיב העד: "היו עליה סימנים של כתובה". השור' פט: "מה מראה של כתובה?" העד כתובה נראית כמו כתובה!"

כשבי"כ התביעה ביקש לקרוא לתא העד דים את שהודיה אשתו השניה של הנאשם, התנגד לכך עוה"ד דורון, שטען - כי לפי חוק העדויות אין אשה יכולה להעיד נגד בעלה. ובאם נצא מתוך הנחת התביעה, כי שהודיה היא אמנם אשתו השניה של הנאש' שם, אין היא יכולה לתת עדות ואין להכ' ריחה.

החוק האנגלי המקובל מאפשר לאשה השניה להעיד נגד בעלה, רק באם הנישואין בטלים. בירור בעיה זו הגיע בזמנו עד לבית הלורדים. לדעת עוה"ד תלוי המקרה דני בניני ישראל, לפיהם קיים פסק דין עקרוני של ביה"ד העליון, שנפסק לאחר שנשמעה עדותו של הרב הראשי בישראל, הרב הרצוג, בענין זה, ולפיו אין הנישואין מעין אלו השניים בטלים. ועל כן - אסור לאשה שניה, לפי חוק העדויות, להעיד.

בי"כ התביעה טען, כי היות והחוק אוסר גישואין שניים אין האשה שניה יכולה להי' חשב כאשתו בעיני החוק האזרחי. ומותר לה להעיד.

כבי' נשיא ביה"ד, השופט אוולאי, פסק כי אפשר לשמוע את עדותה של האשה השניה - וזו הכחישה את כל פרשת הני' שואין בגורן. בפסק דינו זיכה נשיא ביה"ד את ה' נאשם מאשמת ביגמיה, היות ולדעתו לא היו כל הוכחות מספיקות, כי אמנם בוצע טקס הנישואין כן נמצאו סתירות בדברי העדים.

הארץ

עד כדי כך?

STATE OF ISRAEL

(גירוסטס 1905) שמואל מסנר, צ.ה.ל.

הרגל מכני. נוסף על המכניות הוצת בימים אלה גם אטלני בירושלים (הארץ).

חמורה הדר, תל-אביב. פזאי המבוע. אביו (של ארנסט בוין), שהיה פועל חקלאי, מת עוד לפני שנולד (הארץ).

טבחיים זכבא? (מודעה); השבוע מתיצבים בלשכות הגיוס בארץ לשרות סיר (הארץ). ציון כהן, ירושלים.